

Sygn. akt V **GC 480/20 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2021 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powoda A. M. kwotę 12.562,44 zł (dwanaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwa złote czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 30 grudnia 2019r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.367 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 480/20 upr

UZASADNIENIE

Powód A. M. w dniu 30 grudnia 2019 r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu R. K. o zapłatę kwoty 12.562,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony w dniu 1 września 2013 roku zawarły umowę dzierżawy ruchomości, której przedmiotem była dzierżawa trzech turbin wiatrowych. Strony ustaliły wysokość czynszu dzierżawnego na kwotę 9.840 zł. Powód w toku realizacji umowy wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT z dnia 31 grudnia 2016 r. na kwotę 9.840 zł, z terminem płatności w dniu 30 stycznia 2017 r., jednakże pozwany nie zapłacił należności w terminie. Z uwagi na powyższe powód pismem z dnia 5 czerwca 2019 r. wezwał pozwanego do uregulowania zadłużenia. Powód dodał, że skapitalizował odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 9.840 zł od następnego dnia po dniu płatności należności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, co dało kwotę 2.722,44 zł.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 20 lutego 2020 r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu.

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2020 r. powód uzupełnił braki pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nadto złożył dokumenty wymienione w pozwie jako dowody.

Sąd Rejonowy w Toruniu wydał w dniu 1 lipca 2020 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany R. K. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut nieważności umowy dzierżawy ruchomości ze względu na jej pozorność, wskazując, iż prawdziwym zamiarem stron była jedynie sprzedaż turbin wiatrowych, a umowa dzierżawy miała na celu jedynie utrzymanie ciągłości pracy turbin do czasu uzyskania koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej przez powoda. Pozwany dodał, że przed zawarciem umowy dzierżawy przedmiotowe turbiny stanowiły jego własność i w miesiącu poprzedzającym zawarcie umowy pozwany sprzedał je powodowi. Jednocześnie pozwany wskazał, że w pierwotnej wersji umowy dzierżawy miała ona zostać zawarta na czas określony, tj. do dnia uzyskania przez powoda decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, nadto dzierżawca miał płacić czynsz dzierżawny w wysokości odpowiadającej przychodowi uzyskanemu przez dzierżawcę w danym miesiącu ze sprzedaży prądu wytworzonego przez turbiny. Pozwany podniósł również, że umowa w powyższym zakresie została zmieniona przez powoda bez wiedzy i woli pozwanego, który przyjmując zapewnienie powoda co do braku zmian w umowie, podpisał ją bez lektury. W ocenie pozwanego powód świadomie wprowadził go w błąd co do skutków i następstw umowy, co nie licuje z zasadą uczciwości kupieckiej i narusza art. 5 k.c.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz zaprzeczył, jakoby wprowadził pozwanego w błąd co do treści umowy dzierżawy, a umowa ta była nieważna z mocy prawa z uwagi na pozorność. Powód wskazał, że skoro pozwany został rzekomo wprowadzony w błąd co do treści umowy, to powinien był podjąć czynności faktyczne i prawne zmierzające do rozwiązania, czy też wygaśnięcia umowy, czego jednak nie uczynił. Jednocześnie strony w dniu 30 maja 2017 r. zawarły aneks do umowy, na mocy którego zmieniono wysokość czynszu dzierżawnego. Powód dodał, że pozwany zarówno przed, jak i po wystawieniu spornej faktury VAT, płacił powodowi należny czynsz dzierżawny. Nadto pozwany zaksięgował w swoich księgach rachunkowych sporną fakturę oraz wszystkie pozostałe faktury wystawione przez powoda. W ocenie powoda powyższe okoliczności świadczą o uznaniu przez pozwanego roszczenia powoda tak co do zasady, jak i wysokości oraz braku wprowadzenia w błąd co do treści umowy. Powód nadmienił, że pozwany, posiadając koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej, nie będąc już właścicielem turbin, nadal był uprawniony do sprzedaży energii wytwarzanej przez te turbiny na rzecz (...) S.A., z którą posiadał zawartą umowę sprzedaży energii elektrycznej z dnia 27 maja 2011 roku. Tym samym pozwany przez cały okres obowiązywania umowy dzierżawy uzyskiwał przychód ze sprzedaży energii elektrycznej wytwarzanej przez dzierżawione turbiny. Dodatkowo to powód, jako właściciel turbin, w okresie obowiązywania umowy dzierżawy ponosił wszelkie koszty związane z ich utrzymaniem, konserwacją oraz eksploatacją. W ocenie powoda umowa dzierżawy została zawarta przez strony skutecznie i nie jest obciążona żadną wadą prawną, w tym wadą pozorności.

Sąd ustalił, co następuje:

A. M. na podstawie umowy sprzedaży z dnia 30 sierpnia 2013 roku nabył od R. K. nieruchomości w miejscowości (...) (gmina C.), tj. działki o nr (...), na których posadowiona była farma wiatrowa, składająca się z trzech wolnostojących turbin wiatrowych marki B. (...), 150 kw, rok produkcji 1992 wraz z linią kablową.

(dowód: wypis z aktu notarialnego rep. A (...), k. 105-116)

W dniu 1 września 2013 roku A. M., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „PPHU (...) ((...)) zawarł z R. K., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą „Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) ((...))

umowę dzierżawy ruchomości – trzech turbin wiatrowych marki BONUS, model 0,150 kw, rok produkcji 1992, posadowionych na nieruchomości w miejscowości (...) na działkach o nr (...).

Umowa została zawarta na czas określony, tj. od dnia jej zawarcia do dnia uzyskania przez Wyzdierżawiającego prawomocnej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki rozszerzającej koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej (§ 3 umowy).

Strony umowy ustaliły czynsz dzierżawny w wysokości 8.000 zł netto miesięcznie, płatny z dołu do 20. dnia każdego miesiąca na podstawie faktur VAT wystawianych przez Wyzdierżawiającego (§ 4 ust. 1-2 umowy).

W dniu 30 maja 2017 roku strony zawarły aneks do umowy dzierżawy, zmieniając od dnia 1 czerwca 2017 roku wysokość czynszu dzierżawnego na kwotę 6.000 zł netto + VAT.

(dowody: umowa dzierżawy ruchomości, k. 20-22; aneks do umowy dzierżawy, k. 104)

A. M. w dniu 31 grudnia 2016 r. wystawił na rzecz R. K. fakturę VAT (faktura/ (...)) na kwotę 9.840 zł brutto tytułem czynszu dzierżawnego. Termin płatności należności został określony na dzień 30 stycznia 2017 roku.

R. K. zaksięgował powyższą fakturę VAT w Rejestrze Zakupów za okres od 1 do 31 grudnia 2016 roku.

(dowody: faktura/ (...), k. 23; Rejestr Pozostałe zakupy za okres od 1.07.2016 do 31.07.2016 w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt 1451/20 upr, k. 199)

Pismem z dnia 5 czerwca 2019 r., działająca w imieniu powoda Kancelaria (...) LTD, wezwała R. K. do zapłaty łącznej kwoty 328.581 zł (wraz z odsetkami) tytułem zaległego zobowiązania wynikającego z faktur wystawionych za okres od 30 września 2015 r. do 1 sierpnia 2018 r., w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania.

(dowody: przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 24; pełnomocnictwo, k. 25; potwierdzenie nadania przesyłki, k. 26)

R. K. zarówno przed, jak i po wystawieniu faktury VAT/ (...) regulował na rzecz A. M. należności z tytułu czynszu dzierżawnego.

(dowody: potwierdzenia wykonania przelewów, k. 94-103)

Zgodnie z zaświadczeniem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki A. M. w dniu 9 kwietnia 2019 roku został wpisany do rejestru wytwórców energii w małej instalacji.

R. K. posiadał zawartą z (...) S.A. w G. umowę sprzedaży energii elektrycznej z dnia 27 maja 2011 roku i był uprawniony do sprzedaży energii elektrycznej wytwarzanej przez trzy turbiny wiatrowe posadowione w (...), gmina C..

(dowody: zaświadczenie Prezesa URE z dnia 9 kwietnia 2019 r., k. 117-118; załączniki do umowy sprzedaży energii elektrycznej Nr (...), k. 122-124)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, jak również w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Toruniu pod sygn. akt V GC 1451/20.

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty zgromadzone w sprawie, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

Sąd nie odmówił przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka J. K., bowiem były jasne i rzeczowe, jednakże nie poczynił na ich podstawie istotnych ustaleń faktycznych. Sąd miał bowiem na uwadze, że świadek nie dysponował bezpośrednią wiedzą dotyczącą umowy dzierżawy łączącej strony, a wszelkie informacje uzyskiwał po czasie od pozwanego.

Sąd oddalił wniosek pozwanego R. K. o przesłuchanie w charakterze strony, bowiem zgodnie z art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron jest dowodem uzupełniającym i mającym zastosowanie wtedy, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto istotne okoliczności wymagające uzupełnienia muszą nadawać się do wyjaśnienia przez środek dowodowy w postaci przesłuchania stron. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wszystkie fakty o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia zostały wyjaśnione za pomocą zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Przeciwwstawienie tym dowodom samych zeznań pozwanego byłoby niewystarczające do podważenia twierdzeń stron. Nie było zatem potrzeby przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pozwanego w charakterze strony, który swoimi zeznaniami nie byłby w stanie uzupełnić materiału dowodowego w istotnym zakresie.

Na gruncie niniejszej sprawy bezsporne pozostawało związanie stron umową sprzedaży turbin wiatrowych znajdujących się w miejscowości (...), a następnie umową dzierżawy tychże ruchomości. Ponadto bezspornie pozwany, zarówno przed, jak i po wystawieniu przedmiotowej faktury VAT, regulował czynsz dzierżawny na rzecz powoda. Kwestię sporną stanowił natomiast obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda czynszu dzierżawnego w kwocie 9.840 zł, zgodnie z fakturą VAT z dnia 31 grudnia 2016 roku. Pozwany podniósł bowiem zarzut nieważności umowy dzierżawy ze względu na jej pozorność, wskazując, iż prawdziwym zamiarem stron była sprzedaż turbin, a umowa dzierżawy miała na celu utrzymanie ciągłości pracy turbin do czasu uzyskania przez powoda koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej. Pozwany wskazywał również, że pierwotnie czynsz dzierżawny miał być płatny w wysokości odpowiadającej przychodowi uzyskanemu przez pozwanego ze sprzedaży prądu wytworzonego przez turbiny, jednakże powód zmienił umowę w tym zakresie bez wiedzy i woli pozwanego.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa, Sąd uznał, iż było ono zasadne w całości. Należy stwierdzić, że strony były związane umową dzierżawy, a zatem zgodnie z art. 693 § 1 k.c. wydzierżawiający (powód) zobowiązany był oddać dzierżawcy (pozwanemu) rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązany był do zapłaty wydzierżawiającemu umówionego czynszu. Z uwagi na fakt, iż zarówno pozwany, jak i powód są przedsiębiorcami, przy dokonywaniu świadczeń wzajemnych zobowiązani byli do zachowania należytej staranności wynikającej z charakteru prowadzonej działalności gospodarczej (art. 355 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie powód należycie wykazał istnienie i wysokość zgłoszonego roszczenia, albowiem zaoferował spójny materiał dowodowy, który w dostateczny sposób wskazywał, że z jego strony zostały spełnione przesłanki wymagane przez art. 693 § 1 k.c., zaś pozwany nie wykonał swojego zobowiązania w zakresie zapłaty czynszu dzierżawnego. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż obowiązek zapłaty czynszu dzierżawnego w kwocie 9.840 zł wynikał wprost z umowy dzierżawy łączącej strony. Dodatkowo z analizy rejestru zakupów VAT znajdującego się w aktach sprawy o sygn. V GC 1451/20 wynika, że pozwany zaksięgował przedmiotową fakturę VAT. Ponadto z przedłożonych przez powoda potwierdzeń wykonania przelewów jednoznacznie wynika, że pozwany regulował czynsz dzierżawny zarówno przed, jak i po wystawieniu faktury VAT z dnia 31 grudnia 2016 roku.

Pozwany podniósł jednak, że umowa dzierżawy pozostawała nieważna ze względu na jej pozorność. W ocenie pozwanego prawdziwym zamiarem stron była jedynie sprzedaż turbin wiatrowych, a celem umowy dzierżawy było tylko utrzymanie ciągłości pracy turbin do momentu uzyskania koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej przez powoda. Ponadto pozwany podnosił, że został wprowadzony przez powoda w błąd co do skutków zawartej umowy, bowiem zgodnie z projektem umowy czynsz dzierżawny miał być płatny w wysokości odpowiadającej przychodowi uzyskanemu przez dzierżawcę w danym miesiącu ze sprzedaży prądu wytworzonego przez turbiny. Należy tutaj wskazać, iż zgodnie z art. 83 § 1 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Powołany przepis określa konsekwencje rozbieżności pomiędzy zakomunikowanym

na zewnątrz, wobec osób trzecich, zamiarem wywołania określonych skutków prawnych, a rzeczywistą intencją wywołania skutków prawnych, obecną u nadawcy takiego komunikatu, a jednocześnie znaną i akceptowaną przez jego adresata. Zakomunikowany na zewnątrz zamiar określa się jako oświadczenie woli złożone dla pozorów. Rozbieżność między oświadczeniem woli złożonym dla pozorów a rzeczywistą intencją wywołania skutków prawnych może polegać albo na tym, że intencji takiej w ogóle brak (np. składający oświadczenie woli dla pozorów w ogóle nie chce, by to oświadczenie woli wywołało skutki prawne, a adresat tego oświadczenia się na to zgadza, mimo że w oświadczeniu złożonym dla pozorów określono skutki typowe dla danego rodzaju umowy). Taki rodzaj rozbieżności doktryna nazywa pozornością prostą, zwykłą lub czystą (jej rezultatem jest dokonanie tzw. czynności prawnej symulowanej). W świetle przepisu art. 83 § 1 k.c. oświadczenie woli złożone dla pozorów jest nieważne, nieważna jest zatem czynność prawna, której elementem miało być to oświadczenie. Sankcja ta dotyczy pozorności prostej. W jej przypadku nie powstają więc żadne skutki prawne (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 marca 2007 roku, II CSK 478/06, opubl. Legalis; z dnia 11 maja 2016 roku, I CSK 326/15, opubl. Legalis; „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. Edwarda Gniewka, 2017 r.). Jednocześnie zgodnie z art. 84 § 1 i 2 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, niełożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Nadto w myśl art. 86 § 1 i 2 k.c. jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny, jak również wtedy, gdy nie dotyczył treści czynności prawnej. Podstęp osoby trzeciej jest jednoznaczny z podstępem strony, jeżeli ta o podstępie wiedziała i nie zawiadomiła o nim drugiej strony albo jeżeli czynność prawna była nieodpłatna. Podstęp nie jest zdefiniowany w Kodeksie cywilnym, ale wszystkie przesłanki, których wypełnienie decyduje o wystąpieniu właśnie tej wady oświadczenia woli uregulowano w art. 86 k.c. Należą do nich podstępne wywołanie błędu oraz złożenie oświadczenia woli pod jego wpływem. Działanie podstępne jest zawsze działaniem zawinionym i umyślnym. Przejawia się albo w zamiarze bezpośrednim, albo w zamiarze ewentualnym, a zatem w chęci lub przynajmniej godzeniu się na wywołanie fałszywego obrazu rzeczywistości w umyśle kontrahenta. Niedbalstwo natomiast nie jest wystarczające, nawet jeśli spowodowało powstanie błędu u innej osoby (P. Nazaruk [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. J. Ciszewski, Warszawa 2019, art. 86).

W ocenie Sądu przedmiotowa umowa dzierżawy została zawarta skutecznie i nie była obciążona żadną wadą prawną, w tym wadą pozorności czy błędu. Przede wszystkim należy podkreślić, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał, by podejmował wcześniej czynności mające na celu uchylenie się od skutków prawnych zawartej umowy, czy też kroków zmierzających do jej rozwiązania lub zmiany. Dodatkowo, strony po niemal czterech latach obowiązywania umowy zawarły do niej aneks, w którym zmieniono wysokość czynszu dzierżawnego. Jednocześnie, jak już wskazano powyżej, pozwany zarówno przed wystawieniem spornej faktury, jak i w późniejszym czasie, regulował należności czynszowe na rzecz powoda. Ponadto pozwany zaksięgował przedmiotową fakturę w swoich księgach rachunkowych, co oznacza, że zaakceptował fakturę i niejako uznał roszczenia z niej wynikające. Z powyższych okoliczności nie sposób zatem wyprowadzić wniosku, że umowa dzierżawy została zawarta dla pozorów lub pod wpływem błędu pozwanego. Należy ponadto wskazać, iż pomimo zawarcia przez strony umowy sprzedaży turbin wiatrowych pozwany, posiadając koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej, nie będąc już właścicielem turbin, posiadał umowę na sprzedaż energii elektrycznej zawartą z (...) S.A. w G.. Z uwagi na powyższe należało uznać, iż strony posiadały podstawy prawne oraz faktyczne do zawarcia umowy dzierżawy ruchomości.

Warto w tym miejscu podkreślić, że pozwany R. K. zawarł umowę dzierżawy w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, zaś z uwagi na profesjonalny charakter działalności prowadzonej przez pozwanego i stosowanie podwyższonego miernika staranności w stosunku do przedsiębiorców, nie można uznać, że powód naruszył zasady współzycia społecznego. Zgodnie bowiem z art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Budowa wzorca należytej staranności na tle powyższego przepisu oznacza, że staranność wymagana w stosunkach danego

rodzaju będzie musiała być uwzględniana w odniesieniu do wiedzy, doświadczenia i umiejętności praktycznych, jakie wymagane są od przedsiębiorcy podejmującego się określonej działalności. Obok fachowych kwalifikacji od profesjonalisty wymaga się też zwiększonego zaangażowania w podjęte działania przygotowujące i realizujące świadczenie, czyli większą zapobiegliwość, rzetelność i dokładność w działaniach dłużnika (zob. M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353–626. Wyd. 2, Warszawa 2019, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 8 marca 2006 r., I ACa 1018/05, niepubl.). Należy zauważyć, iż pozwany wprost przyznał, że nie przeczytał umowy dzierżawy przed jej podpisaniem. Tym samym zaniechania w zakresie braku dokładnej weryfikacji postanowień umownych nie mogą stanowić okoliczności usprawiedliwiającej pozwanego właśnie z racji wymagania podwyższonej miary staranności w działaniach. W konsekwencji twierdzenia pozwanego, iż pierwotny projekt umowy został zmieniony bez jego woli i wiedzy pozostaje bezzasadny. W ocenie Sądu powodowi nie sposób przypisać postępowania niezgodnego z dobrymi obyczajami czy zasadami uczciwości kupieckiej. Nie ulega wątpliwości, że pozwany miał realny wpływ na kształt zawartej umowy, a brak zapoznania się z jej postanowieniami obciąża wyłącznie pozwanego.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 693 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zasądził od pozwanego R. K. na rzecz powoda A. M. kwotę 12.562,44 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 9.840,00 zł od dnia 30 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty. Kwota 9.840 zł stanowiła jednokrotność zaległego czynszu dzierżawnego, zaś kwota 2.722,44 zł stanowiła sumę skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 31 stycznia 2017 r. do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu, tj. 29 grudnia 2019 r.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych znajdowało swoją podstawę w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 118), który stanowi, że w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie, wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. W przedmiotowej sprawie powyższe przesłanki zostały spełnione, a powód żądał odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. W przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą proces w całości był pozwany i to on winien zwrócić powodowi poniesione koszty procesu. Do niezbędnych kosztów postępowania w niniejszej sprawie należy zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 750 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie / Dz.U. z 2015 r., poz. 1800/) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Łączne koszty postępowania wyniosły zatem 4.367 zł.